

»Zakáj me ne gledaš? Mižiš!
 Kaj videti me ne želiš,
 Neveste udane ti, zveste?«
 »Oh, rad bi te gledal, — oči
 Pretežek pa sèn mi teži;
 Utrujen od dolge sem ceste.«

»In vedno napréj in napréj!
 Kdaj kónec že jézi bo téj
 Čez hribe, čez reke, potóke?
 Čuj jok in stok gôrskih vetróv,
 Laj psóv in skovikanje sóv!
 Kjé sva in kjé kraj je poróke?«

»Oj, ljubica, kaj te je strah?«
 »Kak strah me bo v tvojih rokâh?
 Štíp sveti in zvezde gorijo . . .«
 »Ne boj se, nikár se ne boj!
 Prisegel sem — ženin sem tvoj;
 Koj prideva, koj v domačijo!«

»Ti neseš na kraj me svetá!«
 »Ne, v polji tu že sva domá,
 Zid glej okrog hiše tam moje!
 Kar čézenj skočiva . . . vran, hop!
 Tu dom je moj, tu je moj — grob . . .«
 Na vasi petélin zapóje.

Čuj, svatje tam vriskajo že
 In godci tam piskajo že . . .
 »Odpiraj, odpiraj, nevesta!«
 Na póstelji bleða leží,
 Budé jo, a óna le spí —
 Ponóčnemu jezdecu zvesta.

A. Aškerc.

Zôri.

Kakó si krásna, nebu vladaríca, zora,
 Nevesta solncu, jutru mlada hči, Avrora,
 Jednako zlátu, ko ju ti poljubljaš.
 Odsévata v čaróbnem soji dol in gora,
 Blesté se v cvetji rôse srébrni kristali,
 Iskrá se val v potóku gôrskega izvora,
 Slap reke ž njim, tik njega sívih skal gro-
 made,
 V nebeski luči priče divnega prizora;
 Todâ še lepših slik od vseh v prirode krilu

Ustvarja príhod tvoj mi v dušni svet raz-
 pora.
 Ne vem, kakó, a ljub spomin budí se v méni,
 Ko v jutru vzplameniš izzâ temè zastora,
 Blaženstvo sládko-tožno me takrat objame:
 Zakaj srcé le-tú mi koprneti mora?
 S teboj bi pluł v daljavi zračne visočine,
 Doklèr na kraji neizmerneга prostora
 Planinsko bi poljubil drago vas domačo,
 Spominov kraj, pokoja srcu in odmora . . .

L. A.

